

így látsz Anyám — mert mozdulhat a nyelvem,
még nincs mindenre szó: a régiék már
avult, nehézkes dünnnyögésre jök — (s így
jajom még vélnéd: fájdalmas panasz tán,
pedig rikoltó riadó!) — s a vártán
nincs nyavalygásra alkalom bajokkal!...

Nem szárnyalok bár fésült angyalokkal
de föld alá se kényszerít a szégyen
hidd el Anyám: így, s az vagyok kit szültél,
ne félti!

— bár mégis, jólesik ha féltesz.

BÉCS ERNŐ

HÚSZ ÉV

Köszönöm a szálló húsz évnek,
hogy ember lehettem, hogy élek.
Köszönöm, hogy tavaszi fény cirógat
s nem hoz rettegést a fűrészfogú holnap.

Lányarcú társaim a bajor erdőben
kamaszok maradtak füstölő időben.
Ezüst-dörgés zuhogott felettük az égen,
arcra buktak utcákon, havas szikla-élen.

Még nem is csókoltak, még nem is szerettek,
lerogytak az utak szélén síró bokrok mellett.

Lányarcú társaim húsz év útján mennek,
rogyanó inakkal haza menetelnek.
Félénk tüzet raknak, kopár mezőn bújnak,
keresik gyulladt szemükkel az utat.

Bocskor lett a csizma, s csattan „Aufstehen!”
Jönnek, jönnek, de nincs hajnal az égen.

GÁL SÁNDOR

FEKETE VIRÁG

Asszonyom talpig gyászban —
fekete virág.
Hajoljatok elé megszegyenülten
krizantémok, jázminok, fehér
és lila orgonák.

Térjetez ki előle emberek.
Vasból vért most
szíve fölé rogyasztó égboltot
a bánat,
szemében a fájdalom fátyla lebeg
nem világít csak
fehér csillaga homlokának.

Úgy lépked, mintha kövek súlya alatt
görnyedne meg a válla,
madarak csapkodnak körülötte
a fény hártya-lemezéből van
valamennyinek a szárnya.

Elhalad most a kirakatokig,
majd a sétányra tér
ahol hatalmas fák sóhajtova tárják
ágaikat az égre
minden levélen a végtelen üzenete ég,
de ő csak azt látja:
lehullanak majd
a nyárnak nemsoká vége.